

« *Δεκεμβρίου 31.* Ὡς δῶρον τῆς πρώτης τοῦ ἔτους μοι προσέφερον ὁ πατήρ μου ἵππον, ὃν μετέβημεν ὁμοῦ νὰ ἐκλέξωμεν εἰς τοῦ Παλτόρη. Ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν οἰκίαν, εὔρομεν ἐκεῖ ἄλλην πάλιν προσηνήτριαν, μεσολαβοῦσαν ὑπὲρ ἐτέρου μνηστῆρος. Μετ' ἀπορίας μου παρετήρησα ὅτι ἡ καλὴ γυνή, ἐπαινοῦσα τὸν ὑποψήφιόν της, μετεχειρίζετο τὰς αὐτὰς ἀκριβῶς φράσεις, τὰς ὁποίας καὶ ὁ Παλτόρης ἐκθειάζων τὰς ἀρετὰς τοῦ *καρᾶ* του. Ὡς ὁ ἵππος, οὕτω καὶ ὁ γαμβρὸς ἦτο νέος, ὑγιής, εὐρωστος, ἡμερος καὶ ζωηρός. Αὐθημερόν τὸ ἐσπέρας μοι ἐπαρουσιάσθη ἐν φιλικῇ οἰκίᾳ ὁ κάτοχος τῶν ἀνωτέρω προσόντων. Οἱ ἀπονεμηθέντες αὐτῷ ὑπὸ τῆς μεσιτίδος ἐπαινοὶ δὲν ἦσαν κατ' οὐδένα τρόπον ὑπερβολικοί. Εἶχε τραχὴλον ἠράκλειον, στήθος εὐρύ, χαίτην στιλπνὴν, κνήμην στρογγύλην, βλέμμα ἀκτινοβόλον, παρειὰν σταύρουσαν αἷμα καὶ φωνὴν ὁμοιάζουσαν χρεμετισμόν· ἐφαίνετο δὲ καὶ ἰκανῶς ἡμερος, ὥστε ἂν δὲν ἐφοβούμεν παρεξήγησιν, ἤθελον θεωπεύσῃ αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ὄμου. Τοιοῦτος ὢν, μ' ἐφάνη ὅτι ἤθελεν εἶναι λαμπρὸν ἀπόκτημα διὰ τὸ ἵπποφορβεῖον τοῦ ἀδελφοῦ μου. Ἄφου ὁμοῦ ὠμίλησα ἐπὶ τέταρτον τῆς ὥρας μετὰ τοῦ κυρίου τούτου, ἐπέσθην ὅτι, ἂν ἐχρησιμοποιεῖτο πρὸς τοῦτο, ὑπῆρχε κίνδυνος μὴ γεννηθῶσιν ἡμίονοι ἐκ τῶν φοράδων».

« *Ἰανουαρίου 14.* Αἱ διασπαρεῖσαι ὑπὸ τῶν ἀποτυχόντων ὑποψηφίων φῆμαι, ὅτι εἶμαι τριακονταέτις, ὅτι ἔχω τέκνον ἐν τῷ ἐκθειστοροφείῳ, τὸ δὲ στήθος καὶ οἱ ὀδόντες μου δὲν μοι ἀνήκουσιν εἰμὴ μόνον δικαίωματι ἀγορᾶς, εὐρον, φαίνεται, τοὺς παρέχοντας εἰς αὐτὰς πίστιν. Χθὲς τοῦλάχιστον ἔξυπνός τις τμηματάρχης ἐνόμισε καλὸν νὰ μοι ἐκθέσῃ ἐπὶ δλόκληρον ὥραν τὴν ζωηρὰν αὐτοῦ κλίσιν πρὸς τὸ φθινοπωρινὸν γυναικεῖον κάλλος καὶ τὴν διακρίνουσαν τὰς ἰδανικὰς παρθένους τοῦ μεσαιῶνος ἀτροφίαν τοῦ στήθους, πλὴν δὲ τούτου τὴν ἀπεριόριστον αὐτοῦ ἐπιείκειαν διὰ τὰ προδίδοντα εὐαίσθητον καρδίαν νεανικὰ ὀλισθήματα. Ἐκ τούτων ἐπέσθην ὅτι οἱ θέλοντες πράγματι νὰ μοι ἀφαιρέσωσι τὴν ὑπόληψιν τῶν Ἀθηναίων δὲν πρέπει νὰ κατηγορῶσι

τοὺς ὀδόντας ἢ τὴν διαγωγὴν μου, ἀλλὰ τὴν ἐμπορικὴν θέσιν τοῦ πατρὸς μου».

« *Ἰανουαρίου 15.* Τὸ μόνον πρᾶγμα, ὅπερ δὲν κατώρθωσαν ἀκόμη νὰ χαλάσωσιν οἱ πολιτικοὶ τῆς Ἑλλάδος, εἶνε αἱ ὄραται χειμεριναὶ ἡμέραι. Σήμερον τὸ πρῶν μετέβην μετὰ τῆς μητρὸς μου εἰς Πειραιᾶ διὰ τοῦ σιδηροδρόμου. Ἡ ἀμαξοστοιχία ἦτο σχεδὸν κενή, ἐν δὲ τῇ ἡμετέρᾳ ἀμάξῃ δὲν ὑπῆρχε κανεὶς. Ἄλλ' ἐν τούτοις, καίτοι τοιαύτη ὑπῆρχεν εὐρυχωρία, εὐθὺς ἅμα ἀνέβημεν, ἢ ἅμαξα ἡμῶν ἐπληρώθη ἐν ἀκαρεῖ ἐκ προσδραμόντων πανταχόθεν προικοδιωκτῶν. Πάντες οὗτοι προσήλουν ἐπὶ τοῦ ὑποκειμένου μου βλέμμα οὕτως ἀτενὲς καὶ πειναλέον, ὥστε τότε κατὰ πρῶτον ἐνόησα τί ἐννοεῖ ὁ Παναγιώτης Σοῦτσος διὰ τοῦ ὄματος *ὀφθαλμοτρῶγω*. Δύο τῶν κυρίων τούτων ἔκριναν καλὸν νὰ περιποιηθῶσι τὴν μητέρα μου, προσποιηθεῖσαν ὅτι κοιμάται, ἐνῶ ἄλλος τις ἐπεχείρησε ν' ἀποταθῆ πρὸς τὴν σκύλαν μου Πίσσαν, ἣτις ὁμοῦ ἔδειξεν αὐτῷ τοὺς ὀδόντας ὡς εἰδοποίησιν ὅτι δὲν ὀμιλεῖ εἰς τοὺς μὴ ἐπισήμως εἰς αὐτὴν παρουσιασθέντας. Ἡ τοιαύτη ὀφθαλμοφαγία ἐξηκολούθησε καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν τοῦ δρόμου μετὰ τῆς ἐπιμονῆς, ὥστε ἅμα ἀπέβημεν, ἔτρεξα μετ' ἀνησυχίας νὰ ζυγισθῶ εἰς τὴν πλάστιγγα τοῦ σταθμοῦ καὶ εὐρέθην ἑλλιπῆς κατὰ ἑκατὸν πεντήκοντα δράμια. Τὸ ἀπ' Ἀθηνῶν εἰς Πειραιᾶ ταξείδιον εἶνε εὐτυχῶς μόνον δωδεκάλεπτον, εἰδεμὴ, θὰ ἦμην δλόκληρος ὀφθαλμοφαγωμένη».

Ἄναβάλλοντες εἰς ἐπόμενον τεῦχος τὴν δημοσίευσιν τῶν ἐπιλοίπων δεκαοκτῶ σελίδων τοῦ ἡμερολογίου τῆς δεσποινίδος Πολυχρύσου, συγχαίρομεθα μὲν τὴν καλὴν κόρην ὅτι διέφυγε τὰς εἰς τὴν καρδίαν καὶ τὴν προῖκά της στηθείσας αὐτῇ παγίδας, ἀλλ' ἔτι μᾶλλον συγχαίρομεν διὰ τὴν διαχώρησιν αὐτῆς τοὺς Ἀθηναίους, διότι, ἂν ὀλίγον ἔτι καιρὸν διέμενεν ἐνταῦθα, πρὶν ἢ φθάσῃ νὰ φάγῃ αὐτὴν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν, ἤθελον ἀφεύκτως γλωσσοφαγωθῆ ὑπ' ἐκείνης.